

Slijetanje na Rodos

jasna melvinger

DOLINA KRALJEVA

Tamnomodra boginjo nebeskog svoda, sa sisama žednim
ispod i iznad faraonskih očnih kapaka, na stropu špilje još
zvijezdama,
ne grobnice,
kako da nevidljivo blago u mojoj svjetlosti
zabliska kao zlatni prijestol — nosiljka u oko
onih za koje ste s povjerenjem obmatali tijelo riječima.
Nakon tisuću godina otvara se Ramzesova pšenica pod žrvnjem
— suncem,
u drugo zrno, nesvjesno Nila i boga Ra koji je i na nj mislio,
u nekadašnjoj svojoj vladi s istim pšenično-zlatnim zracima.
Otvara se u drugo zrno, nesvjesno mirisnih ulja u sebi i
uskrsnutih klica.

SLIJETANJE NA RODOS

Hramovi s nebom-pročeljem podupiru pogled naviješ
u drukčiju plavet
gdje smo konzervirani s cijelim teretom zemaljskih stopala
i drugim teretom koji će more odložiti na dno.
Rodoska Venera ima grudi mladih Svedanki, Dankinja,
mliječnih dok upijaju sunce, poglede, užarene glasove,
opuštene u pijesku, na ležaljci.
I kosa joj je duga kao njihove,
podignuta jutarnjim pokretom u vjetar i valove.
Morske i one koji struje kroz nas.
Kako se kupuje i prodaje to što je ovdje jednom uglačana
bronca,
položen kamen na uzvisinu.
I more iz svoga muzeja vraća kipove, među kupače rastvorljive
kao sol.
Cilj putovanja, promjenljiv prividno,
u ista nazubljena skrovišta brodova, križeva i oružja.

VEZIRAC

Prosječen je brestov gaj u imenu Mišeluka, crna šuma Karagače.
Bilo je više hlada za Turke nego za nas u petrovaradinskom
ataru.
Gleda me na Vezircu u biljeg bitke Dunav, ispod šumnih
trepavica Krstatiće.
Gleda me rit iz trske i miče dugim kopljima, maše smeđom
perjanicom,
zabacuje šaš u oštroj konjskoj grivi.
Gladaju me s ledina zelene turske haljine, krave ih popasle.

Gleda me Stari majur, i Novi majur, iz zgarišta mađarske bune.
Gleda me srebrna turska aspra u odsjevu motike.
Gleda me križ na jabuci tekijске crkve, zastao u grlu mladome
mjeseću.
Gledaju me žutim i crvenim sisama vinogradi na Sirinama,
tri motike Zanoša, pet jutara Alibegovca.
Gledaju me turske lubanje iz Anadolije, iz Male Azije, ispod
bečkih zidina.
Gledam s Vezirca da li se majka saginje u gornjem članu u
Zanošu,
da li je Dunav zaplivaio prema ocu, dok briše znoj i gleda u
sunce.
Gledam u krov u bašti, jorgovan oko krova, gledam u dijete u
meni.
Gledam u djedov grob, u borove nad grobom, u uho
čukun-čukun djeđa
presječeno fijukom dimiskije.
Veliki vezir Ali-paša ne vidi Dunav potamnjeo od snježnog
oblaka,
ne vidi potkovicu konjsku zaglibjelu u mulj, u jauke,
ne vidi ga gola kost, hroptaj u kuršumu,
ne vide ga zvona zaigrana,
Veliki vezir Ali-paša ne vidi majku božju srpanjsku, gospu
snježnu,
ne vidi litije ni crkvu umjesto Tekije.
Gleda ga bjelina u oči, gleda ga studen u srce,
gleda ga vojska austrijska u turban, u inovjerje
gleda ga dvjesto turskih godina iz majurskih badža i pendžera.
Gleda ga Eugen Savojski u zlatna kubeta istambulska,
u bljesak sablje Sulejmanove, u čistu arabesku poraza.
Gleda ga Eugen Savojski 1716. iz svoga guravog ramena,
iz rodne Francuske, iz bečkog dvora.
Vezirac gleda u čador neba, niz konjicu oblaka.
Vidi i vidikuje.

STRUŽU LED

Stružu led s pločnika, stružu i s mene.
Kaplje s okna, i u oku se ima što rastopiti.
Zavjesa upija dim, upija i mene.
Za zidom viču na dijete i na mene.
Prosjakinja se smanjuje pred vratima i preda mnom,
u svojoj bijedi i u meni do crne mrlje koja boli.
Dolaziš, pomjeraš se
između mene i nepomičnog drveta pod prozorom.
Ptice ohrabruju jedva odmrznutim cvrkutom
mene i plavet među svojim krilima.

KUVERTA

Zapečaćena kuverta, u njoj sve o meni.
Da li i ono o čemu razmišljam dok snijeg dijeli
bijela pisma bez adrese.
Dok ostajem pod križom prozora što jednako presjeca
dan i noć u nepomjerenim očima.
Da li sam provjerena u pravo zrno
zubom sijača i kosca bez međe u njivi.
Da li se svjetlost u noćnom saću moga kvarta
i za mene zgušnjava.
Da li je datirano samo mojim stihom
zašto se lomim u križima godina.
Da li sam se izjasnila za prve močvarne samoće
da ću sama potonuti
u žitku bjelinu mjesečevog blata.
Da li mi je ostalo još i malo moje sudbine.
Da li mi dojke još sretno bride nakon dugog plivanja
ili su mi već sledene, pod hloroformom za nož.
Zapečaćena kuverta. Stići će me uvijek u potiljak.
Ostalo se i pjesmi može vjerovati.

LEGLO, SJEĆANJE

More u soli, zemlja u biljci, nebesa u ptici, čije si sjećanje
što te istjerujem iz sebe, osmuđujem zapaljenim krpama —
riječima,
Odirem ti zalud prijetvornu lisičiju kožu, i svoju lažljivu.
Imaš tisuću života, i dnevnih i noćnih,
i tisuću prividnih smrti u snijegu, travi i nemuštom jeziku.
Lukavo zamećeš tragove urezane u rudi, u kamenu.
Što sam više budna u šarama, znacima, ti si prijevarnije.
Bojim se sna i zlog buđenja — bezumlja, kada piruješ.
Imam samo jedan život, gladno leglo,
gdje se krilato kotiš, sluzavo cviliš da i ja procvilim za krilima.
A snuješ već drugi log, zatomljuješ vučje urlanje mjesečinom.